

der ligeledes angik Understøttelse i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, et Lovforslag, hvis Behandling resulterede i en Lov, som gik ud paa, at man for indeværende Finansaar foretog en ekstraordinær Forhøjelse af Statens Tilskud til Hjelpekasserne med et Beløb af 200,000 Kr. Paa anden Maade, som jeg nu ikke nærmere skal komme ind paa, har Staten i de sidste Aar gennem forskellige Foranstaltninger søgt at fremme den sociale og humane Lovgivning, og Meningen hermed har været saa vidt muligt at komme de mindre heldigt stillede i Samfundet til Hjælp paa forskellig Maade. Men naar vi se paa den lange Aarrække, gennem hvilken Forslag om Understøttelser i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed have været til Behandling i Tinget, og de Foranstaltninger, som fra Statens Side ere truffene for at raade Bod paa de uheldige Forhold, Arbejdsløsheden medfører, naar vi f. Eks. se paa, at Lovforslaget om Statstilskud til Arbejdsløsheds-kasser til en Begyndelse begrænsede Statstilskudet til 250,000 Kr., og at derefter Tilskuddet paa det Finanslovsforslag, der nu foreligger for os, og som er vedtaget af Folketinget ved anden Behandling, er forhøjet til 700,000 Kr., altsaa med et Beløb af 450,000 Kr. udover det i Loven om Arbejdsløsheds-kasser fastsatte Beløb, naar vi se paa alle disse Foranstaltninger og samtidig se, at endnu den Dag i Dag er man med al denne Lovgivning og al denne Støtte fra Statens Side til det omhandlede Formaål ikke kommen videre, end at der nu efter 9 Aars Forløb stadig tales om ekstraordinær Arbejdsløshed, saa fremstiller der sig uvilkaarlig for en det Spørgsmaal, om nu ogsaa denne Lovgivning er inde paa den rigtige Vej til at afhjælpe Arbejdsløsheden, eller om det ikke snarere i Virkeligheden udvikler sig til at blive et permanent Onde i vort Samfund, idet den vistnok ikke kan siges at være i Aftagende, men tværtimod desværre maa siges at være i Tiltagende til Trods for de Forsøg, som fra Tid til anden ere gjorte paa at mildne den Nød, som maa følge med Arbejdsløsheden. I 1901—02 fremsattes et lignende Forslag under Tittelen „ekstraordinær Arbejdsløshed“. Det samme er Tilfældet med det foreliggende Forslag. I de 9 Aar ere vi altsaa herhjemme til Trods for de Beløb, der ere ofrede paa det Formaål at afhjælpe den med Arbejdsløsheden forbundne Nød, ikke en Gang, i hvert Fald efter Forslagsstillernes Mening, komne saa vidt, at vi have faaet Bugt med den ekstraordinære Arbejdsløshed for nu slet ikke at tale om den ordi-

nære. [Det forekommer mig da, at der allerede paa nærværende Tidspunkt vil være god Anledning for Lovgivningsmagten til at tage under grundig og alvorlig Overvejelse, om der muligvis ikke var andre Veje, ad hvilke man kunde komme det permanente Onde i Samfundet, som Arbejdsløsheden i Virkeligheden er, til Livs. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne henviste til en Statistik om Arbejdsløsheden her i Landet for 15. November 1910. Jeg antager, ærede Medlemmer med stor Interesse have studeret denne Statistik til Trods for, at den kun har ligget paa vore Pladser nogle faa Timer. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnedes i sit Indledningsforedrag, at efter Oplysninger, der vare saa nye, som de i det hele kunde skaffes, nemlig fra Januar Maaned, Oplysninger, som dog vistnok blot gjaldt København, var Arbejdsløsheden stigende. Der er vel desværre ingen Tvivl om, at denne Udtalelse maa siges at være rigtig, men ogsaa dette bidrager til at vække en vis Tvivl om, hvorvidt den Vej, vi i de senere Aar have været inde paa ved vore Forsøg paa at afhjælpe Arbejdsløsheden og den dermed følgende Nød, i Virkeligheden er den rigtige. Et Spørgsmaal, som ogsaa kunde rejses i denne Forbindelse, er det, om den social-humane Lovgivning, Staten har fremhjulpet i den forløbne Aarrække og navnlig paa det Omraade, der her er Tale om, ikke undertiden kunde tænkes at blive Genstand for en Brug, der nærmest maatte betegnes som en Misbrug, fordi det var en Brug, der egentlig laa udenfor de Forudsætninger, under hvilke Loven om det paagældende Forhold var givne.

Uden i øvrigt at indlade mig paa at anvise nye Veje, ad hvilke man kan komme det permanente Onde i det moderne Samfund, som Arbejdsløsheden i Virkeligheden er, til Livs, vil jeg dog fremhæve, at det var vist værd i den kommende Tid at tage under Overvejelse, om man ikke i højere Grad end hidtil kunde søge fra det offentlige Side at raade Bod paa Arbejdsløsheden ved med stærkere Fart at fremme de forskellige offentlige Arbejder, hvis Gennemførelse forestaar, og af hvilke i alt Fald en stor Del i Virkeligheden er produktive Foranstaltninger, der ville fremme Erhvervslevet i vort Samfund, altsaa saadanne Arbejder, der ikke alene ifølge deres Natur maatte være i Stand til at raade Bod paa en Del af den herskende Arbejdsløshed, men tillige Arbejder, som det af andre Grunde er ønskeligt for Staten at faa fremmet, fordi deres Udførelse i alt Fald vil